

PHẦN 10

- **P**huớc Vĩnh!

- Phước Vĩnh đứng lại nhìn vị tổng biên tập của mình:

- Dạ!

- Cậu ngồi xuống đó đi! Cậu có biết Thúy Hòa xin chuyển công tác đi biệt phái lấy tin ở miền Bắc rồi không?

Phước Vĩnh cúi đầu:

- Em có nghe.

- Đúng ra cô ấy ra miền Bắc cũng tốt, nhưng gia đình tôi lại đau lòng. Còn tôi ở cương vị ông anh rề không biết phải khuyên như thế nào. Nhưng thôi, tôi nói là nói cho cậu biết, chứ tôi biết tình yêu là không thể ép buộc, khi mà cậu không yêu Thúy Hòa.

- Cảm ơn anh đã hiểu và thông cảm cho tôi.

- Mười giờ, nó bay ra Hà Nội. Tôi biết nó không hé cho cậu hay, song thâm tâm của nó vẫn muốn gặp cậu. Cậu muốn gặp nó hay không tùy cậu.

- Vâng!

- Thôi, cậu ra ngoài đi.

Phước Vĩnh đứng lên đi ra ngoài, tâm tư nặng nề. Tình yêu đúng là cái vòng đuối bắt. Anh yêu và thầm lặng lo cho Phương Uyên, Thúy Hòa đau khổ, anh không biết phải làm sao. Anh chưa bao giờ nói yêu Thúy Hòa, dù anh biết là cô yêu anh.

Lấy xe, Phước Vĩnh đến nhà Thúy Hòa, vừa lúc cô đã xong tất cả, còn chờ xe đến là đưa ra phi trường. Cô lúng túng khi nhìn thấy Phước Vĩnh đến. Cố giữ vẻ tự nhiên, cô cười:

- Anh Quang nói với anh, em chuyển công tác ra Hà Nội phải không?

Phước Vĩnh gật nhẹ:

- Anh đưa em ra sân bay được chứ?

- Không cần đâu anh! Anh biết em ghét đưa tiễn mà. Hơn nữa, Sài Gòn - Hà Nội, đâu có bao xa với một đường bay hiện đại như ngày nay. Anh cho em gửi lời chào cả Phương Uyên nữa nghen, nói là em chúc cô ấy sinh con khỏe mạnh.

- Anh thay Phương Uyên cảm ơn em.

- Vâng!

Chỉ nói với nhau như vậy, hai người rơi vào im lặng. Phước Vĩnh không biết mình nên nói gì với Thúy Hòa. Cô đi xa vì anh, mà anh thì không thể cho cô tình yêu. Thúy Hòa xốc lại valy:

- Thôi em đi!

Phước Vĩnh giật mình:

- Xe chưa đến mà, để anh đưa em đi. Anh biết là em làm giùm anh rất nhiều, còn anh lại chưa bao giờ làm điều gì cho em. Hãy cho phép anh được đưa em đi.

Phước Vĩnh giành valy trong tay Thúy Hòa để mang lại xe bỏ vào. Bàn tay anh chạm vào tay Thúy Hòa, Thúy Hòa ngược lên nhìn Phước Vĩnh, ánh mắt cô ai oán. Chỉ cần anh nói với cô một lời thôi "hãy ở lại đi Hòa", cô sẽ ở lại. Song chỉ có im lặng, một sự im lặng tàn nhẫn.

Nước mắt Thúy Hòa vòng quanh, cô nấc lên:

- Anh biết là em đi xa vì anh mà, sao anh không nói với em ba chữ thôi: "hãy ở lại", em sẽ ở lại.

Phước Vĩnh tiến đến gần Thúy Hòa, anh đưa tay lau nước mắt cho cô.

- Anh không nói với em được ba tiếng đó, bởi vì giữ em lại mà trái tim anh chưa có em, anh sẽ gây đau khổ cho em. Như Minh An vậy, anh ta đã cưới Phương Uyên vẫn cứ lẩn tránh vì đau khổ của Ngọc Mai, để rồi xảy ra bi kịch như vậy. Anh không muốn thế, nhưng khi anh cưới vợ lúc lòng anh yên ổn, người anh nghĩ đến đầu tiên là em.

Thúy Hòa khóc nức nở, Phước Vĩnh nhẹ kéo cô vào lòng mình, tay anh vuốt tóc:

- Ra ngoài đó khí hậu khác trong Nam, em nên giữ gìn sức khỏe. Thôi, chúng mình đi nhé!

Thúy Hòa dụi mặt vào vai áo Phước Vĩnh, cô hạnh phúc vì ít ra anh cũng có nghĩ đến cô.

Đưa Thúy Hòa ra phi trường, lúc này cô lại không bị rịn Phước Vĩnh nữa, nhưng cho đến lúc phi cơ bay cao lên nền trời xanh, Phước Vĩnh lại thấy như mình vừa đánh mất điều gì đó quý báu.

- *M*ẹ!

Bà Ngọc ngược lên bàng hoàng. Hình như Ngọc Mai gọi bà. Nhưng rồi bà thất vọng ngay vì cô chẳng nhận thức được. Tuy nhiên, bà cố nắm nín chút hy vọng.

- Ngọc Mai! Con nhận ra mẹ không?

- Có!

Ngọc Mai cười ngô nghê:

- Mày là Phương Uyên, tao ghét mày!

Bà Ngọc bật khóc:

- Mẹ là mẹ của con, không phải Phương Uyên. Minh An có đáng gì để con gây ra bao nhiêu lỗi lầm, rồi bây giờ lại ra nông nỗi này.

Nghếch mặt ra nhìn bà Ngọc đang khóc, Ngọc Mai vỗ tay:

- Á ngộ! Sao mày khóc vậy, ai ăn hiếp mày vậy?

Bà Ngọc càng khóc nhiều hơn. Ngồi nhìn hai mẹ con, ông Ngọc cũng muốn khóc. Ông nén cơn đau lòng bằng cách đập mạnh tay lên bàn:

- Bà còn khóc nữa hả? Hãy động não nghĩ coi có phải là bà đã hại con mình, bà quá nuông chiều nó, trong lúc tôi bận bịu với bao nhiêu là công việc. Cái tốt nhất bà nên khóc sám hối, là chính cái cách dạy con của bà đã làm hư hỏng nó.

Bị mắng, bà Ngọc sợ hãi không dám khóc. Bà hiểu tính nóng ông như lửa, một tháng qua về nước, ông bỏ mặc Ngọc Mai. Cái đập bàn mạnh làm Ngọc Mai giật bắn người, cô ôm đầu ngồi co người lại, ánh mắt dãi dại của một người không còn trí óc nhận thức. Ánh mắt đau lòng người cha, ông Ngọc cố nuốt nước mắt:

- Tôi quyết định rồi, đưa nó ra nước ngoài chữa chạy, lành bệnh hay không cũng ở bên đó luôn. Nó đã gây nhiều chuyện động trời, thì phải hứng lấy cái quả của mình gây ra.

Ông đứng lên đi ra ngoài. Vừa lúc gặp Minh An đến, ông nghiêm giọng:

- Từ nay về sau, cậu không phải chịu bất cứ trách nhiệm nào của con gái tôi cả. Cậu đã cưới vợ, hãy lo vun vén hạnh phúc của cậu. Còn con gái tôi, tôi sẽ mang nó qua Pháp trị bệnh. Cậu đi đi!

Minh An đứng lại, cánh cửa trước mặt anh đóng sầm, ngăn không cho anh đến nữa. Ông Ngọc cũng hiểu Minh An đến vì trách nhiệm với con gái ông, ông không cần thứ trách nhiệm đó.

Minh An chậm chạp quay đi. Nắng chiều nhạt nhạt một màu xám buồn, cho anh nhớ những ngày tươi đẹp đi qua, những ngày đêm ấm giữa anh và Phương Uyên lúc mới yêu nhau, rồi cưới nhau, chính anh đã không khôn khéo đánh mất tình yêu của mình.

Một chiếc xe chạy vụt qua, Minh Châu gọi Minh An:

- Anh Hai!

Minh An thảng thốt nhìn theo. Trên xe dường như có cả Phương Uyên. Hay là cô ấy đi sinh?

Minh An vụt phóng chạy theo xe:

- Phương Uyên!

Phương Uyên đang rất đau, người cô gập xuống. Trong lúc Phước Vĩnh cố lái xe chạy nhanh:

- Ráng chịu đau chút nữa nhen Uyên, sắp tới bệnh viện rồi.

Mồ hôi Phương Uyên vã ra trên trán, trên lưng áo cô ướt đẫm. Cô nghiến răng lại cố nén cơn đau, nước mắt cô ứa ra. Minh Châu xoa nhẹ tay lên bụng Phương Uyên:

- Ráng chịu đau nhen chị?

Phía sau, Minh An ngồi trên chiếc xe taxi vừa đuổi kịp họ, xe vượt lên ngang xe Phước Vĩnh, Minh An thò đầu qua cửa kiếng:

- Minh Châu, có chuyện gì vậy?

Minh Châu liếc Phước Vĩnh, cô nhào đầu ra phía ngoài:

- Chị Phương Uyên đau bụng đi sinh.

Đau quá, Phương Uyên không có phản ứng khi thấy Minh An đuổi theo mình. Hai người ngồi bên cô đều lúng túng, không ai cho cô được lời khuyên phải làm như thế nào trong lúc này. Xe đến bệnh viện, Phước Vĩnh dừng xe lại, Minh An cũng dừng xe lại. Anh nhảy ngay xuống xe chạy bay lại xe Phước Vĩnh, kéo cửa ra:

Minh Châu, em xuống đi! Để anh đưa Phương Uyên vào trong cho!

Minh An giành dìu Phương Uyên xuống xe, anh hỏi Minh Châu:

- Em chạy vào trong mượn xe đẩy đi!

- Dạ!

Minh Châu xăng xái chạy vào trong. Cô vui thầm vì anh trai xuất hiện đúng lúc, dù cho trước đây cô từng ghét Phương Uyên và theo "phe" Ngọc Mai. Giờ đây, cô lại muốn anh Hai mình tái hợp với Phương Uyên, đó là điều đương nhiên, đứa bé sắp chào đời là máu thịt của anh trai cô. Huống chi trong đời sống, ai không mắc phải lỗi lầm. Trước tình yêu quá say đắm của Ngọc Mai, anh trai cô cũng là con người tình cảm làm sao không lạc lòng. Anh đã thành tâm hối lỗi, sao không cho anh cơ hội chuộc lỗi lầm cũ.

Phước Vĩnh đứng lẩn cấn một bên, Minh Châu đẩy xe lăn ra. Minh An dìu Phương Uyên ngồi vào, đẩy xe vào trong. Minh Châu mang túi đi sinh cho Phương Uyên chạy theo. Sức nhớ còn có Phước Vĩnh, cô đứng lại:

- Anh đi về hay ở đây? Đừng về, chờ em với!

Phước Vĩnh cười gượng:

- Phương Uyên đã có Minh An lo. Nhiệm vụ anh đến đây là xong.

Minh An ái ngại:

- Hay anh về đi! Chừng nào chị Uyên sinh xong, em điện thoại cho anh hay.

- Ừ. Em chuyển lời với Phương Uyên, anh chúc cô ấy mẹ tròn con vuông.

- Cảm ơn anh.

Minh Châu đứng nhìn theo Phước Vĩnh lên xe. Mãi đến lúc Minh An gọi, cô mới giật mình xách túi xách chạy vào.

- Dạ... chị Uyên đâu rồi, anh Hai?

- Đã vào phòng sinh. Phương Uyên đau bụng lâu chưa vậy?

- Em cũng không biết. Em đến lúc anh Vĩnh chuẩn bị đưa chỉ đi sinh. Anh Hai! Em biết chị Uyên còn rất yêu anh. Lần này anh cố “lập công” chuộc tội với chỉ đi.

- Sao em biết?

- Có một lần em đến đứng ngoài cửa sổ, em thấy chỉ xem ảnh đám cưới, rồi mở đĩa phim đám cưới xem, chỉ ngồi khóc mà em không dám vào an ủi.

Minh An lặng người. Với Ngọc Mai hay Phương Uyên, anh đều có lỗi cả. Phương Uyên nhiều lần từ khước anh, liệu đứa con có làm cô nghĩ lại. Nhưng mới đây cô chịu để anh lo cho cô, cũng là điều an ủi đối với anh.

Cánh cửa phòng sinh đóng kín im im. Minh An sốt ruột, anh không thể biết điều gì xảy ra, chắc là Phương Uyên đang đau lắm.

- Phương Uyên sinh chưa con?

Bà Minh Thành hốt hải đi vào. Minh Châu ngạc nhiên:

- Ai cho mẹ hay vậy?

- Cậu Phước Vĩnh gì đó đến nhà báo tin và còn chở mẹ đến đây.

- Anh Phước Vĩnh, anh đâu rồi mẹ?

Minh Châu chạy ào ra cổng bệnh viện, cô nhào nhào tìm Phước Vĩnh, song anh đã đi với lòng tin chắc chắn Phương Uyên sẽ tha thứ cho Minh An.

Minh Châu buồn hui khi không thấy xe Phước Vĩnh đâu cả. Vậy là anh đã đi. Anh ra ơn cho gia đình cô, mong gương vỡ lại lành. Có bao giờ anh hiểu, có một cô gái ngây thơ, lần đầu tiên để trái tim mình xao xuyên trước người đàn ông lịch lãm, bản lĩnh như anh. Anh là người đàn ông hoàn hảo trong mắt cô. Phước Vĩnh ơi! Em yêu anh! Anh có biết không...

Phương Uyên tỉnh lại sau phút vượt cạn một mình đau đớn, cô đưa mắt tìm con mình ngay.

- Con dậy rồi hả Uyên? Nghe trong người như thế nào?

Bà Minh Thành vồn vã:

- Con sinh con thật khéo, giống Minh An y hệt đứa bé mũm mĩm đáng yêu lắm.

Phương Uyên e ngại. Có phải họ tử tế với cô vì muốn bắt đưa bé? Không bao giờ cô cho phép như vậy. Cô yếu đuối:

- Con muốn nhìn cháu bé.

Minh An dịu dàng:

- Em cứ nghỉ đi. Em nghe trong người như thế nào, hay uống ly sữa nóng nhé?

- Không! Em muốn nhìn con.

Bà Minh Thành bế đưa bé từ trong nôi đặt nằm cạnh Phương Uyên:

- Mẹ biết là mẹ không phải với con. Những gì đã qua, con hãy cho qua đi Uyên nhé. Tha lỗi cho mẹ và cả Minh An nữa, đừng cố chấp. Có ai không sai lầm hả con?

Phương Uyên nhìn xuống đứa bé sơ sinh. Nó giống Minh An quá, cô không thể không phủ nhận điều này. Một thứ tình cảm lạ lùng dâng trào dạt dào: Tôi đã làm mẹ. Phương Uyên nhẹ tay sờ lên mặt con, làn da non tơ mềm mại. Cô có nên vì con mà quên đi những lỗi lầm của Minh An?

Bà Minh Thành pha ly sữa đưa cho Minh An:

- Con nâng đầu Phương Uyên cho cao lên, nó chưa ngồi được, con bón sữa từ từ thôi.

- Dạ!

Minh An cầm ly sữa, anh hơi lúng túng:

- Em cứ nằm, đừng ngồi, mọi việc anh và mẹ lo cho. Hãy để anh săn sóc cho em và con.

Phương Uyên cắn nhẹ môi, mắt cô cụp xuống tránh ánh mắt Minh An. Cô nhớ lời Phước Vĩnh nói: Vợ chồng là duyên trăm năm. Anh biết em còn yêu Minh An. Hãy tha thứ cho anh ấy, đừng hận thù cố chấp. Khi trái tim em mở rộng, em sẽ tìm thấy hạnh phúc...

Giọng Minh An van lơn:

- Uống đi em!

Phương Uyên há miệng ra uống từng giọt sữa. Đứa bé bên cạnh cô tựa mình đi tìm vú mẹ...

Minh An ngập ngừng:

- Ba mẹ của Ngọc Mai định đưa cô đi Pháp chữa bệnh và định cư bên đó. Anh biết là anh có lỗi với em.

Một tia nước nóng bắn vào người Minh An, anh giật mình nhìn xuống, hóa ra là quý tử của anh vừa tặng cho anh "nước hoa". Phương Uyên bật cười:

- Anh lấy khăn lau đi, ướt anh hết rồi.

- Không sao! Làm cha... cũng nên biết mùi nước tiểu của con mình một chút.

Tiếng cười của Phương Uyên cho Minh An biết anh đã được tha thứ, anh âu yếm nhìn cô, ánh mắt nồng nàn như thuở nào mới yêu nhau...

- Anh Phước Vĩnh!

Minh Châu chạy băng băng vào nhà. Cô đứng lại vì giữa nhà là chiếc valy của Phước Vĩnh. Minh Châu hốt hoảng:

- Anh Vĩnh định đi đâu vậy?

- Anh đi Hà Nội.

Minh Châu nghe giọng mình lạc đi:

- Chi vậy, anh không ở Sài Gòn nữa sao?

- Anh muốn đi xa.

- Vậy... còn em?

Phước Vĩnh ngạc nhiên:

- Sao lại hỏi anh? Phương Uyên sinh rồi phải không, giống Minh An không?

- Giống. Anh Vĩnh... chẳng lẽ anh... không biết là em yêu anh. Em biết anh yêu chị Phương Uyên, song bây giờ chỉ đã tha thứ cho anh trai em, có phải vì vậy mà anh muốn bỏ Sài Gòn đi?

Phước Vĩnh cười buồn:

- Em còn nhỏ lắm Minh Châu, hãy học đi đã, đừng nghĩ đến tình yêu. Anh xem em như em gái của anh vậy.

Nước mắt Minh Châu vòng quanh:

- Em biết là anh chưa bao giờ nghĩ đến em cả. Cũng như em, có một lúc em nhìn thấy anh sáng chói và hoàn hảo, vậy là trái tim em rung động, dù em biết chẳng hao giờ anh yêu em, trái tim anh đầy hình bóng chị Phương Uyên.

- Nếu em biết như vậy thì hãy quên anh đi.

- Em sẽ quên anh. Tuy nhiên, những rung cảm đầu tiên trong đời em khi em nhìn thấy anh thì chẳng dễ dàng quên. Trước khi đi, anh có thể ôm em một chút được không anh?

Phước Vĩnh ngập ngừng rồi kéo Minh Châu vào mình, anh để đầu cô tựa vào ngực mình:

- Hãy xem anh như người anh trai của em vậy. Anh mong em gặp người tốt và yêu thương em. Nhưng điều anh mong muốn em hãy đi học đã, hiểu không?

Minh Châu gật đầu. Cô khóc lặng lẽ trong vòng tay ấm chắc của Phước Vĩnh, một lần duy nhất trong đời. Anh có thể quên cô và cô cũng vậy khi tìm thấy một nửa của mình. Anh để yên cho cô khóc, bởi những rung cảm đầu đời sẽ như cơn gió thoảng qua rồi tan vào hư không.

- **C**hị Thúy Hòa . Anh Phước Vĩnh đã ra Hà Nội với chị rồi, đúng không?

Cú điện thoại của Minh Châu làm Thúy Hòa ngớ người ra:

- Em nói anh Phước Vĩnh đi Hà Nội? Bao giờ?

- Đã hai ngày. Té ra chị không gặp anh Vĩnh?

- Không!

Thúy Hòa gác điện thoại thần thờ. Phước Vĩnh ra Hà Nội, vậy mà anh không tìm cô. Mà tìm làm gì khi anh chưa hề có cô trong trái tim anh. Ngồi xuống ghế,

nước mắt Thúy Hòa trào ra, cô biết mình chẳng dễ dàng quên anh. Mỗi điều gì về anh, cô vẫn quan tâm để đau đớn vì giữa cô và anh cách xa vời vợi

Điện thoại reo, Thúy Hòa vội chụp lấy:

- Alô. Thúy Hòa đây.

- Anh Quang đây Hòa.

Thúy Hòa thất vọng:

- Có chuyện gì vậy anh Quang?

- Anh đọc danh sách hành khách đi chuyến tàu Nam Bắc hôm hai mươi có tên Phước Vĩnh, chuyến tàu đó bị lật tại Lãng Cô, thân tàu va vào vách núi. Anh chưa ra được, em tranh thủ đi Huế xem sao.

Toàn thân Thúy Hòa rụng rời, cô lao ra ngoài vừa đi vừa khóc. Mọi người đang âm ỉ bàn tán về tai nạn lật tàu tại núi Lãng Cô, sao cô lại không hề quan tâm gì cả. Liệu có chuyện gì xảy ra cho Phước Vĩnh? Thúy Hòa đón xe đi vào Huế. Tới núi Lãng Cô, cô hãi hùng nhìn những toa tàu bẹp dúm. Không khí tang tóc bao trùm, những xác người chết được mang ra từ toa tàu vỡ vụn.

Thúy Hòa như người điên, cô không biết sợ là gì, đi tìm lật xác chết lên. Mỗi một gương mặt xa lạ hiện lên là cô thấy mình nhẹ nhõm. Lạy trời, đừng cho cô tìm thấy Phước Vĩnh trong số những người bất hạnh này.

Chạy nháo nhào đi bệnh viện, Thúy Hòa mong tìm thấy Phước Vĩnh, song bóng dáng anh hoàn toàn bất tăm. Thúy Hòa khóc nức lên, cô không còn giữ bình tĩnh được nữa.

Không có Phước Vĩnh trong danh sách bệnh nhân nằm viện, vậy là anh đã... Không thể nào! Thúy Hòa không dám nghĩ đến điều không may ghê gớm ấy. Nếu Phước Vĩnh chết, cô cũng không sống nổi, anh mua vé tàu đi Hà Nội, có lẽ là anh muốn đi tìm cô. Một lần nữa sao ông trời lại tước đoạt hạnh phúc nhỏ nhoi của cô như thế chứ. Anh Vĩnh ơi.

Quang vào tới, anh không sao dám nghĩ Thúy Hòa trở nên thảm hại như thế, cô bỏ ngủ, quên ăn chỉ biết đi tìm và đi tìm Phước Vĩnh.

- Anh ơi! Em không tin là anh Vĩnh chết... - Thúy Hòa ngã nhào vào lòng Quang có phải không anh?

Quang lúng túng:

- Em phải thật bình tĩnh chứ. Trước khi đi, anh có ghé lại nhà bà nội Phước Vĩnh, chẳng thấy bà nói gì nên anh không dám hỏi. Em đã tìm ở bệnh viện nào rồi?

- Em tìm hết. Ngay cả trạm xá em cũng tìm, vẫn không thấy anh ấy:

Quang cố đùa:

- Cái thằng này lì thật, trốn đi đâu biệt tăm. Tôi mà tìm thấy cậu, tôi dằn cái chân của cậu ra.

Lời nói đùa không giúp Thúy Hòa bình tĩnh, càng làm cho cô chết cả ruột gan, nước mắt cứ lãn dài...

- Anh đừng có chọc em cười, mà anh hãy đi tìm anh Vĩnh về cho em. Nếu không tìm thấy anh Vĩnh, em không sống nổi đâu.

- Nè, nè đừng có khóc! Cái thằng đó thọ như ông Bành Tổ. Em không thấy lần nó bị đánh gãy tay, thương tích đầy mình mà vẫn sống hay sao? Rồi sẽ tìm thấy cái thằng lì lợm ấy mà.

- Anh Quang ơi...

Người trợ lý của Quang vừa xuống xe đã kêu lên:

- Tìm thấy Phước Vĩnh rồi. Hắn bị thương nặng lắm người ta đã chuyển hắn về Sài Gòn.

Thúy Hòa bủn rủn ca tay chân:

- Anh nói thật không? Anh Quang, mình về Sài Gòn đi!

- Gượm đã nào, anh hỏi kỹ lại xem!

Đúng là trong danh sách chuyên về Sài Gòn có Phước Vĩnh. Anh còn hôn mê sâu nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt. Thúy Hòa khóc ròng. Cô thấy ghét Phương Uyên vì Phương Uyên, Phước Vĩnh đau khổ mới bỏ Sài Gòn đi.

Phước Vĩnh tỉnh lại sau bốn ngày hôn mê, người đầy thương tích. Anh mở mắt ra, hình như có tiếng khóc văng vẳng bên tai. Anh rên khẽ:

- Nước...

Thúy Hòa ngừng khóc, cô ngẩng phắt đầu lên mừng rỡ:

- Anh Vĩnh! Anh tỉnh rồi hả? Ôi, em mừng quá!

Cô luýnh quýnh nói cà lăm:

- Anh... anh muốn uống nước phải không... đợi em một chút.

Cô múc từng muỗng nước bón cho Phước Vĩnh, nước mắt vui mừng vì Phước Vĩnh đã tỉnh cứ rơi dài.

- Anh tỉnh rồi, em mừng quá, để em đi gọi bác sĩ.

- Đây là đâu vậy?

- Bệnh viện Sài Gòn. Anh hôn mê đã bốn ngày rồi. Em đi tìm anh như người điên vậy. Mà anh đi đâu vậy?

- Anh đi tìm em, đồng thời cũng muốn biết cái thú ngồi tàu hỏa, không ngờ... đúng là anh đã trải qua giây phút kinh hoàng nhất đời.

Phước Vĩnh khép mắt lại:

- Mấy ngày nay anh đều biết em đang ở bên anh.

- Anh còn mệt đừng nói nhiều, để em đi gọi bác sĩ.

Thúy Hòa vui mừng chạy đi. Phước Vĩnh của cô đã tỉnh, anh không mê man bất tỉnh nữa. Nhóm bác sĩ đến phòng khám lại cho Phước Vĩnh, xem như anh đã qua được nguy hiểm. Thúy Hòa cười nói luôn miệng, cô nhúng khăn ướt lau tay, lau chân cho Phước Vĩnh, cẩn thận chải lại mái tóc của anh cho gọn.

- Em có làm đụng vết thương đau anh, anh phải nói cho em biết nghe.

- Thúy Hòa à! Em không cần phải vất vả vì anh như vậy đâu.

Thúy Hòa phụng phịu:

- Không! Em muốn được lo cho anh. Chẳng phải anh đi Hà Nội vì muốn gặp em hay sao?

- Nhưng hình như anh nghe em bảo, em rất ghét Phương Uyên.

- Ừ, em vừa ghét vừa cảm ơn cô ấy.

- Anh không hy vọng xen vào giữa Phương Uyên và Minh An. Anh chỉ muốn hàn gắn họ với nhau. Em còn nhớ anh có nói là khi nào anh cưới vợ, người vợ anh cưới sẽ là em.

Gương mặt Thúy Hòa hồng lên một màu hạnh phúc:

- Em nhớ chứ! Cả đời em không bao giờ quên. À, bệnh viện nói khi chuyển anh vào đây, họ có giữ của anh valy, em đã làm thủ tục lãnh về rồi.

- VẬY à! Khi nào em mở valy của anh ra, lấy giùm anh cái hộp màu đỏ trong ngăn dưới cùng nghe.

- Gì vậy anh?

- Bí mật, chưa thể cho em biết được.

- Còn bí mật với em nữa hả?

Thúy Hòa nũng nịu đánh vào tay Phước Vĩnh, anh nhăn nhó:

- Ái...

Thúy Hòa hoảng hốt:

- Xin lỗi, anh đang bị thương, em quên.

- Em có biết vết thương mau lành nhất phải làm như thế nào không?

- Giữ vệ sinh tốt và người bệnh cũng cần lạc quan vui vẻ.

- Chưa. Còn một điều kiện ắt có và đủ nữa.

- Điều kiện gì?

- Em kê sát lại gần anh đi, anh nói đủ một mình em nghe mà thôi.

Thúy Hòa ngây thơ kê sát mặt mình vào mặt Phước Vĩnh, anh rướm người lên hôn vào má cô:

- Cảm ơn em đã cho anh một tình cảm nồng nàn.

Bất ngờ Thúy Hòa e thẹn, song cô sung sướng nhìn anh, cái nhìn chan chứa tình yêu dành cho anh. Cô cứ lặng người nhìn anh, anh nhìn lại cô, không thể có cái nhìn thứ hai ám áp như thế. Nước mắt hạnh phúc của Thúy Hòa tràn ra... Ngoài khung cửa, một bóng dáng nhỏ bé lặng lẽ lùi lại đặt hoa và quà trên ngưỡng cửa, rồi quay lưng đi như chạy.

Mãi mãi trong trái tim anh không hề có em, em biết như thế Phước Vĩnh ơi.

Nước mắt Minh Châu nhạt nhòa. Xin hãy cho em khóc một lần, những giọt nước mắt vì anh cho anh, của rung cảm đầu đời, biết như thế nào là tình yêu.

- **D**zô dzô...

Những tiếng "dzô dzô: ồn ào trong tiệc cưới chúc mừng đôi tân lang Phước Vĩnh - Thúy Hòa. Chú rể với cái chân vẫn còn băng bột, gương mặt sọc vừa kéo da non vẫn không mất đi nét hào hoa phong nhã, đi bên cô dâu những bước đi chậm. Cô dâu Thúy Hòa gương mặt rạng rỡ. Nhưng vui nhất có lẽ là bà nội của Phước Vĩnh, đứa cháu đích tôn của bà chịu cưới vợ lúc đã sang tuổi băm. Bà nội đưa cao ly rượu cocktail:

- Bà vui lắm con đã chịu lấy vợ, bây giờ điều mong mỏi duy nhất của bà là vợ chồng con mau cho bà lên chức bà trẻ.

Phước Vĩnh đùa:

- Bà ơi! Vợ chồng son là phải tận hưởng hạnh phúc. Có con rồi, vợ con sẽ chia sẻ tình thương, không đành trọn vẹn cho con.

Bà Phước trọn mắt:

- Cái thằng này, sao mà có ý nghĩ ích kỷ như vậy hả! Muốn vợ trọn vẹn cho mà? Lấy vợ thì phải sinh con đẻ cái, đó là quy luật của tạo hóa, phải tuân theo thôi. Thúy Hòa, con có thực hiện lời mong ước của bà nội không?

Thúy Hòa mắc cỡ giấu mặt vào vai Phước Vĩnh, đáp nhỏ xíu:

- Dạ, có ạ!

- Ủ. "Dạ có" thì hãy mau lên nghe chưa?

Phước Vĩnh nhăn nhó:

- Chuyện này là do ông trời đặt đẽ, đâu phải muốn là được hả nội?

Phước Vĩnh mỉm cười cụng đầu mình vào Thúy Hòa:

- Đó, em nghe chưa?

- Phước Vĩnh đâu rồi? Đàng này tụi bây ơi! Nội ơi, cho tụi con mượn cô dâu chú rể một lát!

Nhóm bạn của Phước Vĩnh kéo anh và Thúy Hòa lại bàn tiệc của họ.

- Tụi này mời cô cậu một ly rượu thôi, không ép cậu uống nhiều, ưu đãi cho cậu vì cậu là "chiến thương" của vụ lật tàu núi Lăng Cô. Mời.

Phước Vĩnh cười khanh khách nângly rượu lên uống cạn. Bắt đầu từ hôm nay anh là đàn ông có vợ, không là gã độc thân lêu bêu. Sáng dậy, anh sẽ được vợ mình đánh thức bằng nụ hôn tình yêu. Ý nghĩ này làm Phước Vĩnh cười to hơn nữa, tiếng cười hạnh phúc.

Minh An và Phương Uyên cũng kéo đến bàn tiệc đang ồn ào nhất trong đám cưới. Minh An cụng ly với Phước Vĩnh:

- Chúc anh trăm năm hạnh phúc bền vững. Câu nói: "đám cưới là hoàng hôn của tình yêu" hoàn toàn sai. Mà phải nói là: "hôn nhân tuyệt vời, hôn nhân cho tôi biết thế nào là tình yêu. Tình yêu tuyệt vời".

- Đúng, tình yêu tuyệt vời!

Những ly nước chạm vào nhau, tiếng chúc mừng rôm rả. Phương Uyên cũng chạm ly rượu uống với Phước Vĩnh.

Phước Vĩnh vui vẻ đưa tay ra:

- Anh sẽ sinh đứa con gái đầu lòng và nhất định gả cho con trai em nhen Phương Uyên?

- Đồng ý!

Cứ như vậy, Phước Vĩnh ngà ngà say khi bước vào phòng tân hôn, anh đứng lại ở cửa phòng:

- Anh chưa say đâu nghe Hòa. Anh còn biết em mặc áo cưới màu hồng tuyệt đẹp. Chưa bao giờ anh thấy em đẹp như hôm nay.

Em đẹp bao giờ, ta thấy em

Bỗng dưng ta ngát mộng trong lòng...

Thúy Hòa trêu:

- Em biết là anh hơi say thôi, nhưng cũng cần em dìu anh.

- Không! Đêm nay anh say là say tình yêu của em, say với hạnh phúc của chúng mình, em hiểu không?

Hai bàn tay của Phước Vĩnh áp lên má Thúy Hòa, anh say đắm nhìn cô.

- Anh yêu em...

Thúy Hòa rung động. Đây là lần đầu tiên Phước Vĩnh nói yêu cô. Cô mở to đôi mắt nhìn anh ngây ngất:

- Em cảm ơn tất cả đã cho em có anh, người đàn ông hoàn hảo trong trái tim em.

Phước Vĩnh bật cười:

- Anh cũng cảm ơn ba mẹ đã sinh em ra cho anh.

Gương mặt Phước Vĩnh cúi gập sát xuống, đôi môi mềm ấm của anh đáp nhẹ lên việ mi cong đang khẽ rung như cánh bướm.

- Anh yêu em.

Đôi môi tìm đôi môi, nụ hôn say đắm, êm như ngừng trôi trước hạnh phúc tuyệt vời...

Cũng đêm nay, Phương Uyên ngòì nép vai vào Minh An trên đường về, một dòng nước ấm từ ngực cô nóng nóng rịn ra. Dòng sữa ngọt, khi bầu vú căng đầy. Phương Uyên lo lắng kêu lên:

- Anh, chắc cu Bo đang khóc ở nhà.

- Tại sao em biết?

- Em nghe người ta nói khi mình đi ra ngoài bầu vú chảy sữa là con khóc ở nhà.

Minh An cười:

- Đừng lo, mẹ biết dỗ cháu nội mà. Cùng lắm thì... bà nội cho cháu nội bú vú da vậy. Em có nghe Phước Vĩnh nói lúc nãy không? Có con sớm quá, người vợ sẽ chia sẻ lo lắng thương yêu chăm sóc cho đứa con, không trọn vẹn cho chồng nữa.

Phương Uyên cãi lại:

- Không thể có nhận xét như vậy được! Người vợ sinh con cho ai nào, nỗi dỗi tông đường cho nhà chồng thôi.

- Đành vậy!

Minh An cụp đầu mình vào đầu vợ:

- Anh biết gia đình quan trọng, cha mẹ chồng, em chồng cũng quan trọng không kém. Có những phút lạc lòng anh đã suýt chút nữa mất em. Dù ở bên cô ấy nhưng thật lòng mà nói, trái tim anh vẫn hướng về em, anh thề như vậy.

- Em có nói là không tin anh đâu mà anh thề.

- Anh biết em tin, nhưng anh cũng cần chứng minh trái tim anh yêu em.

Minh An hơi ngả người ra sau cho mũi mình đụng vào má vợ, mùi hương quen thuộc khiến anh ngây ngất và rung động. Anh tìm bàn tay Phương Uyên đưa lên môi, nong nòn:

- Anh yêu em!

Thúy Hòa tung tăng trong nắng sớm, tình yêu khiến cô năng động và vui như trẻ con. Cô dang tay đón giọt nắng. Lúc này, trông cô như đóa hoa dã quỳ trong nắng mai. Phước Vĩnh ngây ngất ngắm cô. Càng ngày anh càng nhận ra những ưu điểm tuyệt vời của cô. Anh cười khẽ:

- Trông em đẹp như hoa dã quỳ vào buổi sáng khoe màu vàng rực rỡ. Anh tiếc là chân anh chưa lành hẳn để cùng em khiêu vũ dạ khúc màu xuân.

- Anh đứng lên thử xem, chúng mình bước chậm thôi.

- Ừ! Mà Thúy Hòa này, mặt anh còn mấy vết kéo da non, anh xấu trai lắm phải không, chẳng xứng với em chút nào.

- Đâu có! Trong mắt em, anh vẫn đẹp, đẹp hoàn hảo.

Phước Vĩnh cười bẹo má vợ:

- Đúng là mèo khen mèo dài đuôi đó, cô vợ yêu quý của anh.

Thúy Hòa thích thú:

- Em thích được anh gọi em như vậy: "Vợ yêu quý của anh".

Thúy Hòa đỡ Phước Vĩnh lên, cô để tấm thân đồ sộ của anh tựa vào cô. Cô bước chậm và cất tiếng hát trong trẻo:

Mặt trời ở đâu ở đâu

Mà sao má em ửng màu hoàng hôn

Một ngày em chịu đưa tay anh cầm

Cảm động quá, anh nhìn em ánh mắt ám lạ lòng...

Phước Vĩnh ngây ngất:

- Anh mong sao chúng mình mãi yêu nhau như thế này, tuần trăng mật chẳng bao giờ dứt cả. Cuộc đời là những ngày trăng mật không bao giờ dứt, phải không em?

Không có câu trả lời mà là nụ hôn nồng ấm rồi dần cháy bỏng thành đam mê.

Tại sao phải làm lễ tơ hồng

Tại sao phải nhờ người ta buộc chỉ vào chân.

HẾT